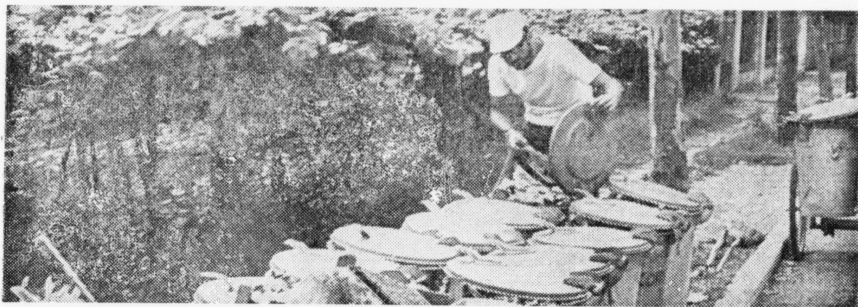

VI FISKEDE EN MILLION OP AF SKRALDESPANDENE

1000 unge er i år strømmet til Abbe Pierres klunserlejr i Norditalien for at hjælpe fattige i Italien og i U-landene – Blandt dem var Søndags-AKTUELTS udsendte medarbejder, John Njor, (billedet) som her fortæller om, hvordan velfærds-samfundets lossepladser er blevet guldgruber.

Velfærdssamfundet har gjort lossepladser og pulterkamre til "or tids guldgruber". I hvert fald for dem med den rette sans for værdier. Det er min erfarer efter et ophold i en af Abbe Pierres klunserlejr i Norditalien. Sammen med ca. 1000 andre unge tomte jeg pulterkamre og støvsugede lossepladser for alt af værdi.

Sidste år indbragte dette arbejde 700.000 kr., og i år ventes overskuddet at komme op på en million.

I 1963, da Abbe Pierre fik ideen til at lade unge frivillige hjælpe de fattige ved at klunse, meldte 20 unge fra tre nationer sig, året efter 60 fra fem nationer, i 1965 var der 650 fra 11 nationer, sidste år 1000 fra 14 nationer og i år endnu flere. Fra hele Europa strømmede vi til klunserlejrerne i de ord-italienske industristriber, hvor pulterkamrene blev endevendt under ledelse af professionelle klunsere, ægte cloacher fra Paris, som var gået i hundene,

men som af Abbe Pierre og hans hjælpere i Emmaus-samfundet blev hjulpet, og som nu har meldt sig til at hjælpe andre i nød.

Betaler selv rejsen

Alle betaler selv rejsen til og fra klunserlejrerne, mens kost og logi er gratis. Alligevel bliver overskuddet stort, for næsten alle er idealister, som gerne vil bestille noget for det gode formåls skyld. Og de andre, der som jeg tog til lejren af nysgerrighed, bliver hurtigt smittet af arbejdsiveren. Ikke mindst fordi man snart lærer respekt for de små ting, lærer at se værdier selv i det papir, som dette er skrevet på.

Den professionelle klunser i vores lejr, Kees, tillod ikke det mindste som, den mindste klud at gå til spilde. De små klude blev til store baller, som to mænd ikke kunne løfte. De små klude battede pludselig på vægten, og lirene klingede i kassen. Små munde i et eller andet frem-

med land ville få mad. Kees smilede når vægten gik i bund og tog atter fat på arbejdet. Hans pauser var få og korte og det smittede.

Danskerne køber kobbergyderne

Vi var ca. 30 i vores lejr i Imola mellem Bologna og Rimini, og i de godt 14 dage, undertegnede forsøgte sig som skraldemand, trak vi på vores små trækvogne omkring 25 ton aviser, endnu flere ugeblade og gamle klude, foruden store mængder gammelt jern og flasker. Der-til kommer alt det, som stadig kan bruges. Køleskabe, TV-apparater af ældre model, utallige radioer, dukker, cykler, barnevogne, bøger og lignende, foruden en bunke kobber-ting: gryder, pander, kander m.m., som der endnu ikke er gået mode i i Italien. Det alene kunne indbringe en formue i Flodstrøede i København. Nu blev de pudset op og sendt til Rimini og solgt til danske turi-

Vips fra Lolland, vordende magister, er spændt for klunservognen og på vej tilbage til klunserlejreren med gamle klude, aviser m. m.

ster. Resten blev vekslet til klunsergænde mønt på loppetorvet.

Lærer meget

Hvad har klunserne ellers ud af deres Italiens-rejse?

I arbejdstiden får de lært en masse sprog. Man får rigeligt brug for sine sprogkundskaber, og har man ingen, får man det garanteret. Det

er faktisk helt utroligt, hvad man lærer af glosser på 14 dage.

Og om aftenen eller i den 2 1/2 time lange siesta kommer man ind på livet af unge mennesker fra andre nationer og knytter en del gode forbindelser, eller man funderer lidt over baggrunden for det, man indsamler og prøver at lære italienerne at kende gennem det, de smider ud.

ITALIEN SET GENNEM EN SKRALDEBØTTE

Skal man bedømme italienerne (hvad man nok ikke skal) efter det, de smider væk, må de være barnlige sjæle, der enten er glødende sportsidioter, kommunister eller katolikker, eller muligvis alle tre dele. Fælles for dem er, at vigtigste lektüre er Anders And – De har ingen sommerhuse, og derfor står alle de gamle TV-apparater o. l. ikke i sommerlandet, men derimod i pulterkamrene.

Skal man tegne den italienske nationalitet, som den ses gennem skraldebøtterne (hvad man nok skal være varsom med) får man det indtryk, at italienerne er mennesker, der får en meget stor del af fritiden til at gå med a' læse Anders And, her kaldet Paperino, eller som der står på bladenes omslag: Topolino, Mickey Mouse.

Det er simpelt hen utroligt hvad ca. 30 klunserne på en uge kan indsamle af disse blade, men det er næsten mere utroligt at selv de filofoni- og teologi-studerende blandt de italienske klunserne næsten kan læse dem alle i fritiden. Næsten lige så populære som de to Disney-figurer er de italienske fodboldspillere (og man under sig derfor ikke over at landstræneren,

Fabrizi, der blev afsat efter VM-skuffelsen, har tilnavnet Topolino). Spillerne pryder næsten enhver forside på de indsamlede ugeblade. Oggi eller ABC, der ellers adskiller sig fra de fleste danske ditto'er ved at være aktuelle og mere seriøse. Bl. a. gør de meget ud af kunsten og bringer nogle meget fornemme reproduktioner i farver af de store mestres værker.

Men bortset fra fodboldstjernerne er filmstjernerne og deres privatliv også godt stof. En forsidehvisning lover »Romanen i dobbeltsengen« hvis man kikker længere ind i bladet og læser den fortsatte roman. Men den er nok ikke så spændende som titelbladet lover, når man tænker på den italienske lovgivning m. h. t. porno og den

katolske kirkes indflydelse. Og man under sig som nordbo over at selv de unge studenter i klunserlejreren går stærkt ind for forbudene mod svangerskabsforebyggende midler, promiskuitet og skilsmisser.

Farvede aviser

Bortset fra de enorme mængder Anders And- og ugeblade er det sportsbladene Lo Studio og Tutto Sport, der dominerer pulterkamrene sammen med den avis familien nu foretrækker. De mange eksemplarer af L'Unita viser tydeligt, at det italienske kommunistparti i Vesteuropas største. Og at kirken betyder noget ser man på de mange Osservatore Romano, der er Vatikanets talerør. E'Avanti er sociali-

sternes avis, og den ses også hyppigt sammen med det eneste nogenlunde liberale dagblad, La Stampa.

Og alle danske aviser virker meget liberale og uafhængige af parti-interesser, selv op til valget, når man sammenligner med de italienske. Det er virkelig kirken, der skriver Osservatore Romano, og L'Unita giver ikke meget for ikke-kommunisterne, o. s. v. Paven pryder forsiderne på de første, og man får lært Kosygin og Mao's ansigts-træk at kende fra de andre, når man har sorteret aviser et par ti-mel.

Vælgørende italienere

Italienerne smider ikke gerne noget væk. Flasker og gamle ugebla-

de optager ikke så lidt plads i pulterkamrene, og da man ikke som danskene har sommerlandet som af-tager af alt gammelt indbo, så stilles de gamle køleskabe, unoderne TV-apparater, radioer, udslettet husgeråd og gamle møbler i stedet i pulterkamret.

Men en meget stor del af atter dagens lys, da det internationale klunserkorps dukkede op og gjorde klunseriet til noget kollektivt til fordel for nødlidende andre steder. Der opdagede man, at pulterkamrene er rene overflødhedsborn og at italienerne faktisk har mange gode sider. De er vælgørende og ikke bange for at dele ud af selv ret værdifulde ting. njo-